

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum Animæ Sanctorum post resurrectionem corporum non sint
visuræ clariùs Deum, quàm ante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

solus quin anima fruatur illis bonis; vel punietur in inferno; usque ad diem iudicij sine carne; sed negat solam puniendam vel beandam in æternum: quia cum vtraque pars laborauerit, debet vtraque vel neutra mercedem accipere; vt patet ex sequentibus verbis Chrysostomi. Vide Chrysostomum hom. 3. in Epist. ad Philip. vbi dicit iustos videre Deum, non per fidem, sed facie ad faciem. Idem docet hom. 4. & alibi.

Hilarius.

Obijcitur Sexto, Hilarius in Psal. 138. ait. *Hec humana lex est necessitatis, vt sepulcris corporibus, anima ad inferos descendant.*

Respondeo, Loquitur de tempore veteris testamenti. Vide illum in Psal. 60. vbi dicit sanctos perpetuo cum Deo habitare in mansionibus cælestibus.

Augustinus.

Obijcitur Septimo, D. Augustinus l. 9. conf. c. 3. dicit. *Vini Nabrudius in sinu Abraha. quidquid illud est, quod illo significatur sinu. Et in Enchirid. c. 108. Tempus quod inter hominis mortem & ultimam resurrectionem est interpositum, animas in abditis receptaculis continet, sicut quæque digna est vel requie vel ærumna. Idem habet lib. 12. de Ciuit. c. 9.*

Respondeo, D. Augustinus numquam dubitauit quin anima sint beata & Deum videant ante resurrectionem, sed aliquando dubitauit de loco; vt notat Ludouicus viues in c. 6. l. 2. de Ciuitate. Quod de beatitudine non dubitet, patet ex cap. 3. lib. 9. Confess. & lib. Medit. c. 22. & alibi. Postea tamen re melius examinata, expressè docuit esse in cælo; & sinu Abraha esse secretum Patris, quod post passionem Christus resurgens assumptus est. Vide illum lib. 2. qq. Euangel. c. 38. Quamdiu fuit incertus de loco; dixit esse in abditis receptaculis, vsus nomine generali, quod & cælo conuenire posset.

Quid sit sinu Abrahe Augustinus.

Obijcitur Octauo, D. Augustinus lib. 12. de Gen. c. 35. dicit *minimè dubitandam mentem hominis post mortem carne deposita non sic videre posse incommutabilem substantiam, vt Sancti Angeli vident; & ideo debere resumere corpus, vt sic videat.*

Respondeo, Augustinum putasse non posse tam perfectè videre ob desiderium corporis; videre tamen, & esse beatos. De qua sententia statim dicemus.

Obijcitur Nono, D. Bernardus ferm. 3. de omnibus Sanctis, dicit. *In illam beatissimam Dei domum nec sine nobis intrabunt, nec sine corporibus suis.*

Respondeo, Per beatissimam domum intelligit claram & omninò perfectam diuinitatis contemplationem. Putat enim D. Bernardus animas Sanctorum ante resurrectionem videre quidem Deum, sed non perfectè; impediri enim desiderio corporum & quasi corrugari, ne omnino se in diuinitatis contemplationem explicent. Itaque vult illas esse in *atrys*, donec corpora resumant: id est, in contemplatione non omnino perfectà; secutus D. Augustinum.

Quid sit anima marium Bernardus.

Dices, idem ferm. 4. de omnibus sanctis dicit *animas quiescere sub altari, id est, in contemplatione humanitatis Christi, donec veniat tempus quando super altare exaltentur*; id est, quando ostendetur eis manifestè diuinitas.

Respondeo, solum vult dicere diuinitatem non omnino clarè videri ante resurrectionem, sicut dictum est: quod tamen diuinitatem videant, alibi apertè docet; vt ferm. de obitu vberti. & ferm. de Sancto Malachia, & epist. 266.

Obijcitur Decimo, Ioannem XXII. definiuisse contrarium, & mandasse Parisiensibus vt ita docerent.

Ioannes XXII.

Respondeo, id falsum esse patet ex Bulla Benedicti XII. qui fuit successor Ioannis. Dicit enim apertè prædecessorem suum mandasse omnibus, vt quando rogarentur, liberè dicerent sententiam; & cum se ad definitionem pararet; morte præuentum. Vbi notanda est singularis Dei prouidentia quæ sustulit Pontificem ante definitionem: si tamen verum est Ioannem habuisse in animo definire eam partem, quam falsam ostendimus.

D V B I V M II.

Virum anima Sanctorum post Resurrectionem Corporum, non sint visura clarius Deum quam ante?

Q Vidam putant tunc clariùs visuras. Ita docet D. Augustinus. l. 12. de Gen. c. 29. & insinuat l. 1. Retract. c. 14. D. Bernardus ferm. 3. de omnibus Sanctis. Magister in 4. d. 49. D. Thomas ibidem q. 1. a. 4. D. Bonauent ibidem 2. p. 1. q. 1. Richardus eadem distinctione circuleandum princ. q. 7. Ratio horum est duplex: Prior est, quam habet D. Bernardus ex D. Augustino, ait enim ferm. 3. de omnibus sanctis *adeo vivere in animabus desiderium naturale ad Corpus, vt tota earum affectio non pergat libere in Deum, sed quod modo contrahatur, & veluti corrugetur.*

26
Affirmat Augustinus Bernardus. Magister. D. Thomas. Bonauentura. Richardus.

Altera est, quam habet D. Thomas; quia anima in corpore habet perfectiùs esse quàm extra corpus: ergo & perfectiorem operationem. Patet Conseq. quia operatio sequitur esse.

Sed longè probabiliùs & verius est, Beatos nec clariùs visuros, nec perfectiùs amatuos Deum post resurrectionem corporum, quàm ante. Ita D. Thomas hic cum Caietano. Durandus in 4. q. 7. d. 49. Paludanus ibidem q. 6. Ioannes Maior ibidem q. 12. & alij.

Verius negatur à D. Thomas. Caiet. Durand. Palud. Ioan. Ma.

Probatur Primo, Quia hæc sententia est valde consentanea definitioni Benedicti XII. in Extraua. *Benedictus Deus.* Vbi dicit visionem Dei, quam accipiunt anima statim post mortem; continuari vsque ad finale iudicium, & inde in æternum: Vbi insinuat eam non crescere, sed solum continuari.

Probatur Secundo, quia anima ex vnione cum corpore, non fit perfectior neque secundum substantiam neque secundum potentiam intellectiuam; sed solum accipit modum quendam existendi in copore, quem naturaliter postulat. Atqui modus existendi in alio, nihil confert ad hoc vt operatio sit perfectior: vt patet in speciebus Eucharistiæ, quæ tantam vim agendi habent dum separate; quantum dum coniunctæ: Multò minus vnium esse corpori conferet ad actionem quæ omnino est spiritalis; quin imò, potius videbitur esse impedimento; si res humano iudicio æstimetur: ita enim scenserunt Platonicis.

Anima ex vnione cum corpore non fit perfectior.

Probatur Tertio, Modus existendi humanitatis Christi in verbo, etsi summam humanitati dignitatem tribueret, nihil tamen per se conferebat ad perfectiorem humanæ naturæ operationem: Vnde illa natura opus habebat donis superadditis, sicut

tis, sicut in alijs hominibus. Ergo multò minùs modus existendi in corpore aliquid conferet.

Appetitus unio- nis no- impedit anima bea- titudinem,

Probatur Quarto, Sed neque appetitus unio- nis impedit: vel enim per hunc appetitum, intel- ligimus naturalem aptitudinem quam habet ad corpus; & hæc non impedit operationes animæ, quia non est aliquis actus distrahens mentem, sed nuda aptitudo essentia: sicut inclinatio quam ha- bet accidens ad subiectum, non impedit operatio- nem accidentis in Eucharistia. Vel intelligimus desiderium elicatum quò desiderant animæ Beatæ resumere corpora; vt D. Augustinus & Bernar- dus intelligunt. Et hoc desiderium non est tam vehemens vt possit intellectum à visione distra- here; tum quia subditum est potestati liberi ar- bitrij quoad exercitium: vnde beati ratione illud moderatur & subiiciunt diuino beneplacito. Tum quia visio Dei est actio omninò necessariò procedens ab intellectu; vnde per nullum actum libe- rum impediri potest.

Denique anima Christi in triduo mortis non distrahebatur appetitu corporis: vnde non mi- nùs tunc perfecte videbat Deum, quam ante mor- tem, vel post resurrectionem. Ergo similiter ani- mæ Sanctorum. Ex his patet responsio ad contra- rias rationes.

ARTICVLVS VI.

Vtrum ad beatitudinem requira- tur aliqua Corporis perfectio?

Requiri- tur ad bea- titudinem omninò co- mpletam.

Conclusio, Ad beatitudinem omninò com- pletam requiri perfectionem corporis & antecedenter & consequenter. Antecedenter quidem, tamquam bonam corporis dispositio- nem, ne mens ab illa visione auertatur, si corporis molestias sustineat. Consequenter verò, tamquam effectum, qui necessariò ex beatitudine animæ, in corpus dimanet.

Molestia corporis no- potest visi- oni diuina essentia of- fere.

Vbi duo Notanda. Primò, rationem illam priorem non sic esse intelligendam quasi corporis molestia possit visionem beatificam impedire aut retardare. Contrarium enim patuit in Christo, quem etiam maxima tormenta non potuerunt impedire quin semper æquè clarè Deum videret: quia per passionem suam non debebat pati detri- mentum in beatitudine essentiali. Tantùm ergo vult dicere perfectionem corporis requiri tam- quam dispositionem, vt homo congruentissimè ad illam visionem sit comparatus. Nam corporis molestia ex se apta est impedire intellectus fun- ctiones. Quòd autem illam visionem non impe- diat, id prouenit ex summa efficacia & intrinseca necessitate, qua illa visio ab intellectu & lumine gloriæ dimanat.

Dotes Cor- poris glo- riosi non manant mo- re physico à beatitudi- ne animæ.

Secundò Notandum, Posteriùs illud de emanatione, non sic accipiendum quasi dotes corpo- ris gloriosi à beatitudine animæ dimanent per ve- ram efficientiam, seu physicam emanationem, sicut splendor à Sole, calor à luce; vt quidam ima- ginati sunt. Patet, quia neque à lumine gloriæ manare possunt: hoc enim lumen est habitus qui- dam supernaturalis intellectus, qui non est pro- ductiuus nisi sui actus ad quem ordinatur. Neque ab ipsa visione possunt manare; quia hæc est actus intellectus immanens, nihil foris producens ex-

tra potentiam in qua recipitur; vt patet in alijs a- ctibus intellectus.

Confirmatur; quia & lumen gloriæ & visio beatifica sunt affectiones intellectus omnino spi- rituales, nullam habentes habitudinem ad corpus, vel ad qualitates corporales; vt patet in Angelis, in quibus nihil corporale produciunt. Dicuntur itaque istæ dotes emanare ex gloria animæ, modo quodam morali. Quia nimirum anima beata pos- tulat tale corpus, & beatitudo animæ est causa cur Deus has dotes animæ conferat; vt scilicet gloria corporis, gloriæ animæ sit commensa. Si- mili modo dici solet perfectiones animæ Christi dimanasse ex unione hypostatica; quia propter vnionem hypostaticam illi à Deo sunt collatæ.

DVBIVM I.

Quæ, & quos sint illa Corporis perfectiones futurae in statu Beatitudinis?

De his fin- sis vide l. 3. de Sum- mo Bono.

Respondeo & Dico Primò, In corporibus beatorum futurae sunt quatuor illustres per- fectiones, quas Theologi vocant corporis dotes, nempe Impassibilitatem, Claritatem, Agilitatem, & poris glo- riosam. Est communis sententia DD. in 4. d. 49. Et colligitur ex Apostolo 1. ad Cor. 15. vbi ait: Seminat corpus nostrum in corruptione, resur- get in incorruptibilitate. Vbi insinuat primam do- tem, scilicet Impassibilitatem, quæ multis alijs Scri- pturæ locis indicatur. Isai. 49. v. 10. Non esurient, neque sitient, & non percutiet eos aestus. 2. ad Cor. 15. Oportet corruptibile hoc induere incorruptionem, & mortale hoc induere immortalitatem &c. Apoc. 7. vbi ad verbum ponitur locus Isaiæ. Et c. 21. Abster- get Deus omnem lacrymam &c. Et mors ultra non erit, neque clamor neque dolor &c.

Quatuor dotes Cor- poris glo- riosæ.

1. Cor. 15.

Impassibi- litas, Isai. 49.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.